

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.613 van 13 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 juni 2008 waarbij de aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Bengaalse nationaliteit, dient op 9 maart 2004 een asielaanvraag in.

Op 28 april 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 juni 2004 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 1 februari 2007 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 13 juli 2007 verwerpt de Raad bij arrest nr. 778 dit beroep.

Op 30 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 2 juni 2008 door de gemachtigde van minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2004 in België verblijft, dat hij zijn uiterste best zou gedaan hebben om zich te integreren, dat hij reeds goed Frans en Nederlands zou spreken, dat hij franstalige boeken zou lezen, en daarnaast ook perfect Engels zou spreken, dat hij werk gezocht zou hebben, dat hij een arbeidskaart heeft aangevraagd, dat hij professioneel aanzien zou worden als een zeer verantwoordelijk, ernstig en serieus persoon op wie men kan rekenen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat hij zich zou interesseren in de Belgische geschiedenis, dat hij een huurcontract voorlegt alsook een verklaring van zijn huisbaas, dat hij reeds vele goede contacten zou hebben met mensen van de buurt, dat hij een zeer gemotiveerde student Nederlands zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 13.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en dat hij een arbeidscontract voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgestoten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 13.07.2007 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.07.2007 met de beslissing 'weigering van vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

De bewering dat betrokkene onmogelijk terug kan naar zijn land van oorsprong om daar een visum aan te vragen in de Belgische Ambassade omwille van zijn hangende asielaanvraag klopt niet meer mits betrokkene zijn asielprocedure werd afgesloten op 13.07.2007.

Ook de bewering dat betrokkene over geen enkel verblijfsrecht in enig ander land zou beschikken van waaruit de nodige demarches zouden kunnen worden ondernomen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan ondersteunen. Het blijft dus bij een loutere bewering.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten en/of financiële steun te verkrijgen vooreen terugreis."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekende partij zal hierna aantonen dat de motivering onjuist is.

Als reden waarom de regularisatie aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard wordt geeft DVZ volgende motivering:

"De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2004 in België verblijft, dat hij zijn uiterste best zou gedaan hebben om zich te integreren, dat hij reeds goed Frans en Nederlands zou spreken, dat hij franstalige boeken zou lezen, en daarnaast ook perfect Engels zou spreken, dat hij werk gezocht zou hebben, dat hij een arbeidskaart heeft aangevraagd, dat hij professioneel aanzien zou worden als een zeer verantwoordelijk, ernstig en serieus persoon op wie men kan rekenen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat hij zich zou interesseren in de Belgische geschiedenis, dat hij een huurcontract voorlegt alsook een verklaring van zijn huisbaas, dat hij reeds vele goede contacten zou hebben met mensen van de buurt, dat hij een zeer gemotiveerde student Nederlands zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 In België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en dat hij een arbeidscontract voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 13.07.2007 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied."

Het feit van de integratie van verzoeker werd nergens in het verzoekschrift opgeworpen als "buitengewone" omstandigheid waarom het verzoek in België werd ingediend.

In het verzoek tot regularisatie werden als buitengewone omstandigheden, het volgende aangehaald:

"Op 9 maart 2004 startte hij een asielaanvraag.

Op 28 april 2006, nam Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing in hoofde van verzoeker.

Op 2 juni 2004 verklaarde het CGVS de asielaanvraag ontvankelijk. Op 18 oktober 2006 werd verzoeker ten gronde gehoord.

Op 1 februari 2007 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen beroep werd aangetekend bij de VBC.

Op heden werd er door de VBC nog geen beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Inmiddels bevindt verzoeker zich meer dan drie jaar in de asielprocedure, waarin dus nog steeds geen definitieve beslissing is genomen aangaande zijn erkenning als vluchteling. Gezien de hangende asielaanvraag is het voor verzoeker uiteraard onmogelijk terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een visum aan te vragen in de Belgische Ambassade. Evenmin heeft hij een verblijfrecht in enig ander land van waaruit de nodige demarches zouden kunnen ondernomen worden.

Verzoeker vervult m.a.w. de ontvankelijkheidsvoorwaarde van art. 9.3 van de Vreemdelingenwet." Buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend. Op dat ogenblik was de asielaanvraag van verzoeker nog hangende voor de toenmalige Vaste Beroepscommissie. De DVZ heeft in haar beslissing tot onontvankelijkheid nagelaten te antwoorden op de door verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden.»

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing weer te geven waardoor hij blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht uitgedrukt in de door verzoeker als geschonden vermelde wetsartikelen, werd door de bestreden beslissing nageleefd. Wat betreft de schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt verwerende partij voor dat de bestreden beslissing volledig conform dit artikel werd genomen. Lid 3 van dit artikel verhoudt zich immers als een restrictief toe te passen uitzondering op de algemene regel. De gemachtigde van de minister besliste geheel terecht dat er in de aanvraag om machtiging tot verblijf geen uitzonderlijke omstandigheden door verzoeker werden aangehaald.

2.1.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.1.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan ze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het feit dat de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom hij de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, hij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag met betrekking tot de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf het volgende aan:

”II. ONTVANKELIJKHEID

A. Principes

Artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 voorziet dat de aanvraag tot machtiging van verblijf in België kan worden ingediend wanneer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

De wet definieert deze buitengewone omstandigheden niet.

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 vereist dat de aanvraag op dubbele wijze gemotiveerd is.

Eenzijds moeten buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag niet volgens de normale weg wordt ingediend en anderzijds moeten de redenen worden aangetoond waarom de vreemdeling in België wenst te verblijven.

De Raad van State heeft verder meerdere malen beslist dat deze bijzondere omstandigheden niet noodzakelijk een overmacht moeten uitmaken (zie bijv. RvSt; 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n°97, p. 71).

De Omzendbrief stipuleert eveneens dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

B. Toepassing in onderhavig geval

Op 9 maart 2004 startte hij een asielaanvraag.

Op 28 april 2006, nam Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing in hoofde van verzoeker.

Op 2 juni 2004 verklaarde het CGVS de asielaanvraag ontvankelijk. Op 18 oktober 2006 werd verzoeker ten gronde gehoord.

Op 1 februari 2007 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen beroep werd aangetekend bij de VBC.

Op heden werd er door de VBC nog geen beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Inmiddels bevindt verzoeker zich meer dan drie jaar in de asielprocedure, waarin dus nog steeds geen definitieve beslissing is genomen aangaande zijn erkenning als vluchteling.

Gezien de hangende asielaanvraag is het voor verzoeker uiteraard onmogelijk terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een visum aan te vragen in de Belgische Ambassade.

Evenmin heeft hij een verblijfrecht in enig ander land van waaruit de nodige démarches zouden kunnen ondernomen worden.

Verzoeker vervult m.a.w. de ontvankelijkheidsvoorwaarde van art. 9.3 van de Vreemdelingenwet.”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

- het feit dat betrokkene sinds maart 2004 in België verblijft, dat hij zijn uiterste best zou gedaan hebben om zich te integreren, dat hij reeds goed Frans en Nederlands zou spreken, dat hij franstalige boeken zou lezen, en daarnaast ook perfect Engels zou spreken, dat hij werk gezocht zou hebben, dat hij een arbeidskaart heeft aangevraagd, dat hij professioneel aanzien zou worden als een zeer verantwoordelijk, ernstig en serieus persoon op wie men kan rekenen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat hij zich zou interesseren in de Belgische geschiedenis, dat hij een huurcontract voorlegt alsook een verklaring van zijn huisbaas, dat hij reeds vele goede contacten zou hebben met mensen van de buurt, dat hij een zeer gemotiveerde student Nederlands zou zijn verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid Vreemdelingenwet.

- Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en dat hij een arbeidscontract voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 13 juli 2007 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

- Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13 juli 2007 met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad. Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

- De bewering dat betrokkene onmogelijk terug kan naar zijn land van oorsprong om daar een visum aan te vragen in de Belgische Ambassade omwille van zijn hangende asielaanvraag klopt niet meer mits betrokkene zijn asielprocedure werd afgesloten op 13 juli 2007.

- De bewering dat betrokkene over geen enkel verblijfsrecht in enig ander land zou beschikken van waaruit de nodige stappen zouden kunnen worden ondernomen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan ondersteunen. Het blijft dus bij een loutere bewering.

- Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige documenten en/of financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

In zijn middel meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet antwoordt op de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden namelijk dat zijn asielaanvraag op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende nog hangende was voor de Vaste Beroepscommissie/Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker houdt bovendien voor dat deze door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoeker. Verwerende partij antwoordde dus ook op de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden en dit als volgt: *“De bewering dat betrokkene onmogelijk terug kan naar zijn land van oorsprong om daar een visum aan te vragen in de Belgische Ambassade omwille van zijn hangende asielaanvraag klopt niet meer mits betrokkene zijn asielprocedure werd afgesloten op 13.07.2007.”*

Daar waar verzoeker vervolgens stelt dat hij ten tijde van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf nog een procedure lopende had voor de Vaste Beroepscommissie en dat zijn aanvraag om deze reden ontvankelijk diende te worden verklaard, kan hij niet worden gevolgd. De administratie dient bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, rekening te houden met alle elementen zoals die bestaan op het ogenblik van het nemen van de beslissing en niet met de elementen zoals die bestonden ten tijde van het indienen van de aanvraag. (RvS 17 januari 2007, nr. 166.829; RvS 20 september 2007, nr. 174.686; RvS 5 oktober 2007, nr. 175.426). Op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag van verzoeker had de Raad de hoedanigheid van vluchteling geweigerd aan verzoeker. Bijgevolg kon de administratie er in alle redelijkheid van uitgaan dat de asielprocedure van verzoeker definitief beslecht was en dat de elementen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag had ingeroepen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Verzoeker maakt dus op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid en op zorgvuldige wijze tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is

met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk achtte om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet op zorgvuldige en redelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de door verzoeker ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.